

Päť minút po dvanástej

Pavel Sekerák

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Pavel Sekerák	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2021)	Pavel Sekerák

O knihe

Päť minút po dvanástej sa malou pobočkou banky v historickom centre mesta ozvalo niekoľko hlasných výstrelov. Tie odštartovali rýchly sled udalostí, ktoré spôsobia, že čitateľ túto poviedku prečíta takpovediac na jeden nádech. Napínavý príbeh s kvapkou romantiky. Pre všetkých, ktorí radi oddychujú s knihou v ruke. Bez ohľadu na to, či je papierová, alebo digitálna.

päť minút po dvanástej

Pavel Sekerák

Päť minút po dvanástej

Na displeji mobilu sa už asi štvrtýkrát za posledných päť minút zjavila Jankina tvár. Usmieva sa, ale mne nie je veľmi do smiechu. Kedy konečne pochopí, že v práci nemôžem telefonovať kedy sa mi zachce? Akoby nestačilo, že na mňa neustále naliehajú desiatky ľudí na opačnej strane pultu. Každý odo mňa niečo chce. A všetci to chcú hneď! Jeden potrebuje nový dom, ďalší zase neodkladne potrebuje k svojmu životu najnovší model BMW. Iní chcú len prežiť do ďalšej výplaty. Každý z nich má svoje dôvody, ale všetci majú niečo spoločné. Priam až zúfalo sa dožadujú splnenia svojich nárokov a požiadaviek. Neustály stres, nátlak a bremeno zodpovednosti ma tlačia dolu k zemi. Mám pocit, že už ani nežijem. Nevieam ako vonia slnko, ako hreje jeho teplo na lícach. Kedy to bolo naposledy, čo mi vietor svojou rukou postrapatil vlasy? Každý deň sa tu lopotím snažiac sa urobiť maximum pre iných. Ale čo ja? Kto naplní moje potreby? Plazím sa pomedzi dni ako had pomedzi steblá suchej trávy a dýcham prach zvířený stádom nedočkavých ľudí. Najvyšší čas zmeniť zamestnanie. Potrebujem viac čistého vzduchu, viac slnka, viac pokoja. Lenže tento špinavý svet si kladie čoraz vyššie nároky. A za všetko treba platiť. Nedáva mi na výber. Stal som sa otrokom života. Je však toto ešte život? Nezdá sa mi. Je to len úbohá forma existencie... Zatiaľ čo ja sa zamýšľam nad smerom, ktorým sa točí zemeguľa, telefón vytrvalo zvoní ďalej a podľa pohybu pier klientky, usudzujem, že niečo hovorí. Vidím jej slová, ale nepočujem ich. Nahnevane gestikuluje, snaží sa na mňa preniesť zodpovednosť za jej problémy. No mňa, viac ako výška splátok jej úveru, teraz zaujíma, či nie je život dlhý niečo mne. Povedal by som, že je najvyšší čas dostať od života to, za čo som si zaplatil. Doteraz som iba dával.

„Martin, si v poriadku? Deje sa niečo?“ - pristúpil ku mne zozadu kolega, lebo si všimol, že na požiadavky klientky príliš nereagujem.

„Chlape, čo je s tebou? Si nejako mimo!“ - pokračoval s úprimným záujmom.

„Prepáč Dave, necítim sa moc dobre...“ - odpovedal som, no mal som pocit, že sa moje pery ani nehli.

„Ak chceš, dokončím to...“ - ponúkol sa a s nacvičeným úsmevom vykročil smerom ku netrpezlivej klientke.

„Ak by si bol tej lásky...“ - povedal som potichu a jednou nohou som už bol mimo svojho pracoviska.

Presunul som sa mimo dosah zvedavých očí. Preč od hluku, zhonu a falošných úsmevov. Vošiel som do šatne, kde som si schladil tvár studenou vodou. Pri pohľade do zrkadla som už nevidel toho ambiciózneho mladíka, čo tam býval kedysi. Teraz tam bol iba odraz ustarostenej tváre, z ktorej sa vytratil všetok život. Ešte chvíľu som tam stál a pozoroval nenápadne pribúdajúce vrásky. Môj dych sa spomalil. I všetky moje pohyby, vrátane tlkotu srdca. Sadol som si na stoličku a zamyslene hľadel na skrinku oproti.

„Potrebujem vypnúť.“ - povedal som nahlas, aj keď tam nebol nik, kto by to počul.

„Výborne! Teraz sa už rozprávam i sám so sebou.“ - pokračoval som napriek všetkému.

Zatiaľ čo som sa snažil pozbierať ešte posledné zvyšky síl a pozitívnych myšlienok, o poschodie nižšie Dave so svojim neobyčajným šarmom úspešne vybavoval jedného klienta za druhým. Vždy som obdivoval to s akým pokojom riešil i vypäté situácie. Niet divu, že práve on sa stal vedúcim našej malej pobočky. Každý z klientov našej banky od nás očakáva maximálne profesionálny a ústretový prístup. A presne to aj dostane! Dávid si získal priazeň mnohých klientov najmä svojím upraveným zovňajškom a pokojným vystupovaním. Vedenie spoločnosti si zase vysoko cenilo, jeho rozvážne jednanie a schopnosť pozerat' sa na všetko s nadhľadom. No nie každému to vyhovovalo.

Už od prvého momentu ako k nám Klára nastúpila, bolo jasné, že nemá v úmysle byť len obyčajným klientským poradcom. Bola očarujúca. Vďaka svojim pôvabným krivkám, zvodne veľkým očiam a gaštanovým vlasom dlhým takmer po pás, mala takmer všade otvorené dvere. Nebolo pochýb o tom, prečo si Dave z uchádzačov o zamestnanie vybral práve ju. Upútala ho na prvý pohľad. Krása však nie je všetko. To už čoskoro dost' krutým spôsobom pocítil aj na vlastnej koži. Ako sa dalo čakať, zamiloval sa do nej. Žiaľ, netrvalo dlho a jeho ružové okuliare sa zmenili na čierne, keď na firemnom večierku pristihol svoju milovanú s riaditeľom firmy v nazvime to dôvernom okamihu. Bolo to pred šiestimi týždňami. Atmosféra v práci je odvtedy mierne napätá, ale Dave sa tvári akoby sa nič nedialo. Z toho, čo sa medzi nimi stalo, je však verejná tajomstvo. A aj Klára sa zmenila. Odložila masku milého krásneho dievčatka a stala sa tým, čím v skutočnosti bola od počiatku, chladným predátorom. Úzkostlivo sleduje a zaznamenáva akékoľvek, čo i len najmenšie, zlyhania svojich kolegov. Jej cieľ je jasný. Spochybniť Dávida v očiach vedenia ako zodpovedného vedúceho a získať jeho miesto. Dokonca ho nahlásila za to, že vraj nechcel prijať do zamestnania vodičára. On pritom len triezvo zhodnotil, že prestavba pobočky, na takú kde je bezbariérové i zázemie, by bola príliš nákladná a v doterajších podmienkach by nevedel zabezpečiť takémuto človeku možnosť tu plnohodnotne pracovať.

Stalo sa však to, čo čakal len málokto. Namiesto toho, aby ho nejakým spôsobom disciplinárne riešili, poskytlo vedenie firmy našej pobočky štedrý príspevok na rekonštrukciu. A tak máme teraz prerobenú budovu a ďalšieho nového kolegu. Kláru to poriadne naštvalo, keď sa o tom príspevku dozvedela. Nechcela ďalšieho konkurenta v jej boji o šéfovú stoličku. Napriek tomu, alebo možno vďaka tomu, že si s ňou príliš nerozumel, Tomáš medzi nás celkom dobre zapadol. Všetko berie s humorom a to nám v posledných týždňoch dosť pomohlo. Najmä mne. Svojimi vtipnými poznámkami úspešne narúša môj každodenný bezútešný stereotyp, kvôli ktorému sa vytráca moja radosť zo života. To mi pripomenulo, že už v tej šatni sedím príliš dlho. Som predsa len v práci.

„Najvyšší časť sa vzchopiť...“ - povedal som sám sebe a siahol po kľúčke od dverí.

Vtom sa budovou ozvala desivá rana, ktorú sprevádzal splašený krik ľudí na prízemí. Apokalyptické jačanie, akoby išlo o život. Vybehol som na chodbu, ale cestou dolu po schodoch som predsa len spomalil. Opatrne som nazrel spoza rohu. Predo mnou sa objavila scéna ako z filmu. Štyria ozbrojení muži hulákali po klientoch a mojich kolegoch. Z diery po výstrele ešte stále zo stropu dopadali na zem kúsky omietky. Jeden z mužov svojím telom zablokoval vchod, aby sa nikto nedostal dnu, ani von. Ďalší dvaja so samopalmi namierenými na ľudí, dávali pozor aby sa nikto ani nepohol. Posledný z nich si to namieril ku mojej priehradke, kde akurát Dave vybavoval staršieho pána. Cestou k nemu ešte rozstrieľal bezpečnostné kamery. Postupne, jednu za druhou. Odstrčil deduška a pristúpil pred Dávída. Hlaveň čierneho revolveru sa takmer dotýkala jeho nosa.

„Napln ju!“ - skríkol hrubým hlasom a pred kolegom pristála na pulte hnedá kožená cestovná taška.

„Pohni si! A žiadne blbosti, inak tu všetci pokapete!“

„Samozrejme, ako si želáte. Ale keby ste prišli pred záverečnou, mohli ste získať oveľa viac...“ povedal Dave a prstom ukázal na ciferník nástenných hodín. Bolo päť minút po dvanástej.

„No pozrime sa, máme tu pána vtipného!“ - rozčúlil sa, až mu navrela žila na čele. Bolo ju vidieť dokonca aj cez masku.

Dave sa tak snažil útočníka rozptýliť, aby mohol spustiť tichý alarm. Nenápadne párkrát stlačil dômyselne ukryté tlačidlo a dúfal, že pomoc sa čoskoro dostaví.

„Uvidíme, či sa ti bude zdať vtipné aj toto!“ - nečakane sa otočil a vystrelil na Kláru, stojacu opodiaľ.

Guľka presvišťala miestnosťou a zavrátila sa jej pod ľavé koleno. Vo vzduchu sa razom ocitli návrhy zmlúv, čo mala v rukách a útle žieňa s bolestným výkrikom dopadlo na dlažbu. Všetky oči sa upierali na ňu a škáry medzi dlaždicami začali vyplňať pramienky krvi.

„Prečo...!?“ - vykrikla Klára zvíjajúca sa v bolestiach na dlažbe.

„Ticho!“ - zreval opäť mohutným hlasom.

„A ty si hluchý?! Povedal som: Naplň tašku! Tak bude to?!“

„Samozrejme, pane, len žiadnu paniku...“ - vidiac, čo sa stalo Kláre, bez zbytočného zdržovania, ale so zdanlivo chladnou hlavou, vyberal Dave peniaze z jednotlivých pokladní a hádzal ich do pripravenej tašky.

Tomáš sa poza pult pomaly presúval ku Kláre, aby jej pomohol ošetriť ranu. Jeden z banditov si ho všimol.

„Čo je to tam!? Nikto sa ani nepohne! Chceš aj ty prísť o nohu?!“

„To by som chcel vidieť?...“ - zašomral si Tomáš ticho popod nos.

Ale nie dost' potichu...

„Šéfe, aha tu je ďalší vtipálek... Postav sa! A ruky hore!“ - skríkol a namieril hlaveň svojej zbrane na Tomáša.

Ten bez zaváhania zdvihol ruky nad hlavu, ale postaviť sa, pochopiteľne, nemohol. Od kolien nižšie má totiž amputované obidve nohy. Je to dôsledok autonehody, ktorú spôsobil on sám. Môže byť rád, že ju prežil, lebo z jeho čierneho Firebirdu obmotaného okolo stromu ho museli vystrihávať hasiči. Vtedy mu došlo, že nie je Michael Knight. Je zázrak, že pri tej pekelnnej jazde nikoho ďalšieho nezranil, či nebodaj horšie. Od toho momentu je z Tomáša iný človek. Mohol by sa hnevať na seba, či na celý svet. Viniť ho za krutú nespravodlivosť a byť neustále zamračený. Ale on sa rozhodol, že túto druhú šancu na život využije lepšie.

„Aj ty si hluchý?!“ - pýtal sa dôrazne ten, čo na neho mieril. - „Čo je toto za banku?!“

„Najlepšia banka v okrese.“ - nezdržal sa Tomáš.

„Už mám toho akurát dost!“

Lupič preskočil pult a ocitol sa na druhej strane, asi tak meter od Tomáša. Keď uvidel mladíka sediaceho vo svojom invalidnom vozíku, došlo mu prečo nesplnil to, o čo ho žiadal.

„Že vraj banka... Ved' toto je hotová chránená dielňa! Jeden hluchý, druhý na vozíku...“ - posmieval sa a náramne si to užíval.

Klára sa snažila niečo povedať, ale nebolo jej v tom zmatku rozumieť. Muž upriamil svoju pozornosť na ňu a pokračoval v posmeškoch.

„Neboj maličká, aj ty budeš mať takýto vozík! Ale ružový!“ - smial sa, až sa mu natriasalo brucho.

„Čo vám šibe? Ved' sme sa predsa...“ - nestihla dopovedať, pretože ju prerušil ďalší výstrel z pištole.

Mlčky som pozoroval túto zvrátenú situáciu. Dúfal som, že si ma nevšimli a hlasný tlkot srdca som sa snažil prerušiť intenzívnym rozmyšľaním o tom, čo ďalej. Musím rýchlo niečo urobiť, inak tu Klára vykrváca. Dave si dával s balením peňazí načas. Očividne dúfal, že tichý alarm už zburcoval políciu a muži zákona sú nepochybne na ceste ku nim. Lenže ja som si tým nebol taký istý. Matne si spomínam, že pri tej nedávnej rekonštrukcii museli kábel tichého alarmu prerušiť. Mali v úmysle dokončiť to tento týždeň. Kto by to bol čakal, že ho budeme potrebovať skôr? Kto by čakal, že ho vôbec niekedy

použijeme...? Čo najtichšie som sa vrátil späť do šatne. Chcel som zavolať políciu a záchranku, ale môj telefón ostal dole. Aj pevná linka je iba tam.

„Tak moment! A kde do pekla je strážna služba?!“ - uvedomil som si, že som tam nevidel ani jedného zo sekuriťákov.

To mi hlava nebrala. Bol síce čas obeda, ale nemôžu predsa nechať banku bez dozoru! Že by ich lupiči tak bleskovo a potichu zneškodnili sa mi zdalo málo pravdepodobné. Sú to predsa len vytrénovaní chlapi, nie ako tí obézni starí strážnici v supermarkete! Vtedy mi docvaklo, že v miestnosti pre SBS je určite telefón a navyše budem mať odtiaľ, vďaka kamerám, dobrý prehľad o situácii. Lenže je to v suteréne. Výt'ahom som ísť nemohol, to by isto neostalo bez povšimnutia a schodisko vedie priamo do haly ku tým ozbrojencom. Nejakto som sa tam však musel dostať. Vyzul som si topánky, aby som sa pohyboval čo najtichšie a opatrne som zišiel dolu schodmi. Nenápadne som nazrel do haly. Klienti sedeli pohromade pod oknom a každý z nich poslušne odovzdával mužovi v čiernom všetku hotovosť, šperky i mobily. Klára naďalej ležala na podlahe. Z výrazu jej tváre bolo jasné, že nesmierne trpí. Zúfalo si stláčala nohu nad ranou, aby aspoň trochu spomalila krvácanie. Kúsok od nich bol Tomáš stále s rukami nad hlavou a pištoľou pritlačenou k čelu. Zdalo sa, že Dave už konečne naplnil tú bezodnú koženú tašku a toto utrpenie čoskoro pominie. Aj keď to trvalo len pár rýchlych minút, zdalo sa akoby sa čas vôbec neposúval vpred. Počas toho ako Dave podával lupičovi tašku, opäť zazvonil môj mobil.

„A čo má byť, kurva, toto?!“

„Prepáčte, to je moja žena. Mal by som to zdvihnúť, aby sa o mňa nebála, už som mal byť totiž doma... Poznáte to, ženy...“ - zaimprovizoval Dave.

Oblial ma studený pot, keď kolega prikladal môj telefón k uchu. Nedokázal som si predstaviť ako sa chce z tohto vykrútiť.

„Ahoj, zlatičko, neboj sa! Už som na ceste domov, všetko je v poriadku...“ - povedal Dave presvedčivo, pritom nenápadne stlmil hlasitosť slúchadla, aby Janku nebolo vôbec počuť.

„Áno, samozrejme... Čože? Mám aj tie skrutki na políciu. Teda na policu. Prepáč, musím už končiť. Aj ja ťa ľúbim. Pá pá.“

Tak toto je koniec! - pomyslel som si. Teraz ho určite zastrelí. A potom aj všetkých ostatných. Nebol som ďaleko od pravdy. Vytrhol Dávidovi telefón z ruky a hodil ho o zem tak silno, že sa rozpadol na štyri kusy. Predný a zadný kryt sa rozbili okamžite a batéria sa oddelila od tela. Pre istotu mu uštedril ešte jednu ranu z pištole. Vzápätí ňou udrel Dávída s takou razanciou, že tiež skončil na podlahe. Našťastie nie na štyri kusy. Útočník dal pokývaním hlavy pokyn svojmu partákovi, a ten môjho bezvládneho kolegu odtiahol k ostatným ku oknu. Čo najďalej od vstupných dverí. Skončili tam aj Tomáš a Klára. Nikto sa už nepokúsil vzdorovať a riskovať zranenie či život. Lúpežníci sa dali na odchod. Cestou k východu ešte porozhazovali čo bolo v dosahu a podpálili niekoľko zakladačov i stojany s reklamnými letákmi. Akonáhle zmizli vonku za vchodovými dverami, počuli sme kvílenie pneumatík a tupý náraz. Následne sa pišťanie gúm ozvalo opäť. Tentokrát z inej strany. Potom znovu nastalo ticho.

Ľudia tiesniaci sa v rohu miestnosti, začali nesmelo dvíhať svoje sklonené hlavy a obzerali sa okolo seba. Váhavo sa presviedčali či sú už útočníci preč. Všetci pomaly vstávali. Nevšímajúc si horiaci oheň, ktorý nepozorovane naberal na sile, všetci okrem troch vybehli smerom ku dverám. Tam sa ich cesta skončila, pretože vchod do banky bol zatarasovaný nákladným autom.

Rozbehli sa preto ku najbližšiemu oknu a všetkým, čo bolo po ruke, zúfalo udierali do sklenených tabúl. Lenže okná boli vyrobené zo špeciálneho nepriestrelného skla, nebolo možné ho len tak rozbiť stoličkou ani spinkovačom. Sledoval som ich len kútikom oka, pretože moje kroky smerovali ku kolegom, ktorí boli ešte stále v rohu miestnosti. Dave ležal v bezvedomí opretý o stenu, Klára v sebe dusila bolesť, ktorú jej spôsobovala rana po guľke a Tomáš sa ju snažil utešiť. Pribehol som ku nim.

„Kde do pekla si bol?!“ - kričala na mňa Klára. - „Nevidíš čo sa tu deje?!“

„To jsi o moc přišel, že si tu s náma nebyl.“ - povedal Tomáš, pričom kládol dôraz na to, aby hodnoverne napodobnil hlášku zo starého československého filmu.

Nevnímal som ich, odtrhol som Kláre zo šiat pás látky a silno som jej ňou stiahol nohu nad ranou. Muselo to príšerne bolieť, lebo spustila taký krik, že aj tí ľudia pri vchode prestali mlátiť do skla a s otvorenými ústami na nás pozerali. Ale zabralo to, krvácanie ustúpilo.

„Nič sa nedeje! Takto hulákala už keď sa narodila.“ - snažil sa Tomáš „upokojit“ dav.

Pozornosť som upriamil na šéfa ležiaceho vedľa. Z najbližšieho stolíka som zobral pohár s vodou a vylial mu ho na tvár. Potom som mu uštedril zopár dobre mienených.

„No tak, Dave... Preber sa! Počuješ ma?!“ - zúfalo som triasol jeho telom.

Nereagoval, ale dýchal, a to bolo dobré znamenie. Rozopol som mu košeľu, uložil ho na zem a zaklonil mu hlavu, aby sa mu lepšie dýchalo. Spokojný so sebou natiahol som ruku k najbližšiemu telefónu a priložil si k uchu slúchadlo. Prst som už mal na klávesnici, ale v slúchadle bolo ticho. Žiadny signál.

„Musíme zavolať pomoc! Máte mobil?“ - obrátil som sa s nalievavou prosbou na svojich kolegov.

„Je v kabelke...“ - povedala Klára a ukázala na stôl, ktorý práve stravovali plamene.

„A ty?“ - spýtal som sa Tomáša.

„Ja mobil nepoužívam, veď vieš...“ - smutne pokrútil hlavou.

„Tak fajn. Idem dolu, esbéeskári by mali mať nezávislú pevnú linku. Zavolám odtiaľ. Dávaj na neho pozor!“ - poveril som Kláru a mieril ku schodom.

„A čo ten oheň?!“ - kričal za mnou Tomáš.

„Uhas ho!“ - odpovedal som mu už z chodby.

Miestnosť pre SBS bola v tom najtemnejšom kúte budovy. Zadýchaný som spotenou dlaňou stlačil kľučku dverí s čiernobielym logom. Boli zamknuté. A čo som vlastne čakal? Kačičky? V duchu som si nadával do idiotov, zatiaľ čo som sa obzeral okolo seba a pohľadom hľadal nejaký nástroj, ktorý by mi pomohol otvoriť tie prekliate dvere. Chodba bola úplne prázdna. Nebolo tam nič použiteľné, preto som sa rozbehol a vrazil do dverí telom. Bez výsledku.

Teda ak nepočítam ukrutnú bolesť ramena, ktorú mi ten náraz spôsobil. Vtom som si spomenul, že vo vedľajšej miestnosti majú robotníci zložené náradie.

„Bingo!“ - vykrikol som a v ruke som zvieral pomerne veľké ťažké kladivo.

Po niekoľkých úderoch som sa konečne dostal dnu. Po strážnikoch tu nebolo ani stopy. Okamžite som zavolať všetky záchranné zložky a vrátil sa späť ku kolegom. Prekvapilo ma, keď som ich našiel v rovnakom stave ako som ich zanechal. Oheň medzitým silnel a rozdelil miestnosť na dve polovice. My, zamestnanci, sme sa nachádzali naľavo od dverí a všetci klienti boli na druhej strane. Halu začal plniť hustý dym. Dýchalo sa čoraz ťažšie. Bolo nevyhnutné zlikvidovať plamene.

„Prečo si ten oheň neuhasil?!“ - zúrili som.

„Na každom stĺpe je predsa hasiaci prístroj!“ - zamračene som zazrel na Tomáša.

„Žiadne tam nie sú!“ - prstom ukazoval na prázdne držiaky na stĺpoch.

„Hasiace prístroje chýbajú, požiarne hlásiče nie sú zapojené, tichý alarm nefunguje! Čo to bolo za rekonštrukciu? Kto tu firmu vyberal?!“ - hromžil som.

„Dávid.“ - odpovedal Tomáš, aj keď ja som v skutočnosti žiadnu odpoveď neočakával.

„Musíme odtiaľto čím skôr vypadnúť!“ - naliehal som.

Bolo nebezpečné, zdržiavať sa tam. Najvyšší čas opustiť toto peklo. Zodvihol som Kláru, posadil ju Tomášovi na kolená a roztlačil som ich smerom k zázemiu. Dave bol stále v bezvedomí, neostávalo mi nič iné, len ho vlastnoručne odniesť k výťahu. Tomáš tam už čakal.

„Chodte do suterénu a vyjdite zadným vchodom! Kartičku máš? Hneď prídem za vami. Len čo vyvediem to stádo oviec...“

Prikývol a ja som sa vrátil do haly. Pri pohľade na neutíchajúce plamene a čoraz hustejší dym, naplnili moju myseľ obavy. Potreboval som sa čo najrýchlejšie dostať cez plamene na druhú stranu pobočky a vyvieť ľudí uväznených za nimi. Dúfal som, že sú ešte v poriadku. Nebola by to pre našu banku najlepšia reklama ak by sa na titulkách zajtrajších novín objavili slogany: Masaker v banke! Pri požari pobočky zaživa zhorelo desať ľudí. Ani pomyslieť... Obzeral som sa okolo seba a hľadal spôsob, ako sa k nim dostať. Spomenul som si na našu upratovačku. V jej kumbále bude určite nejaké vedro. No čakali ma tam len ďalšie zamknuté dvere. Rozbehol som sa oproti nim a celou silou do nich vrazil. Keďže to neboli bezpečnostné dvere, ale len obyčajné voštinové, v momente som sa ocitol medzi metlami, mopmi a handrami visiacimi na stene oproti. Z vrhnej police na mňa s rachotom dopadlo niekoľko čistiacich prostriedkov a kadejaké haraburdy. Ostrú bolesť ramena som takmer necítil pre tú eufóriu a radosť, ktorá ma naplnila, keď som pod výlevkou zbadal dve plastové vedrá. Nikdy by som nepovedal, že sa niekedy budem tešiť z toho, že sa pozerám na vedro. Nuž, život je plný prekvapení. Naplnil som ich vodou a vybral miesto, ktoré bolo plameňmi zasiahnuté najmenej. Tam začnem s hasením. - hovoril som si. No kým som tam došiel, polovicu vody som rozlial cestou. Ešte dvakrát či trikrát som cyklus opakoval, kým sa mi podarilo uhasiť uličku, ktorou mohli klienti prejsť.

„Podťte, podťte rýchlo! Dlho to nevydrží!“ - kričal som na nich naliehavo a snažil sa vznikajúce plamene udusiť šéfovým kabátom.

Pomohlo to. Vystrašení ľudia sa vzchopili a jeden po druhom prešli na našu stranu. Za pulty, ktorým sa oheň zatiaľ vyhýbal. Podarilo sa to takmer všetkým. Ako posledná tam ostala jedna postaršia pani. Ale bola príliš pomalá a oheň jej prehradil cestu do bezpečia. Nechápem prečo jej ostatní, čo tam s ňou boli, nepomohli. To sme už naozaj takí sebeckí a bezohľadní?!

„Vodu! Doneste rýchlo vodu!“ - kričal som zúrivým tónom na ostatných a ukazoval na prázdne vedrá.

Zastavili sa a pozerali na mňa ako teliatka na nové vráta. Boli už v bezpečí, čo tam po nejakej starene, aj tak to už má za pár.. Nehľadiac na starkú, rozbehli sa k výťahu a cestou vrážali jeden do druhého. Hanbil som sa. Tak veľmi som sa hanbil, že som rovnaký živočíšny druh s týmito tu.

„Vydržte pani, ja Vám pomôžem!“ - upokojoval som ju, ale ona nevydala hláska.

Nebol som si istý, či ešte žije. Srdce sa mi rozbúšilo a posilnený hnevom, adrenalínom a ktoviečím ešte, skočil som rovno do plameňov, čo ma od nej delili. Bolo to divné, ale necítil som, žeby sa ma plamene vôbec dotkli. Zastal som takmer pri nej. Ležala na zemi vedľa svojej palice. Vzal som ju a prebehol naspäť. Bola neobyčajne krehká a taká akoby nevyvážená. Odniesol som ju až na chodbu, kde som ju položil na zem a rukami uhasil malé plamienky stravujúce jej páperové vlasy. Kútikom oka som zazrel tú tlupu arogantných idiotov zbesilo stláčajúcich tlačidlo na privolanie výťahu. Vtom sa ozvalo nepríjemné kovové škripanie. Výťah sa zasekol. Bol som taký nahnevaný, že som sa na tom iba v duchu zasmial. Majú čo si zaslúžia, idioti... - prebehlo mi mysl'ou. To som však netušil, že v ňom ešte stále boli traja moji kolegovia.

„Preboha! Čo sa to deje?!“ - zviskla prestrašená Klára keď sa výťah nečakane zastavil ešte pred príchodom do suterénu.

Celkom spontánne sa celou silou pritisla ku Tomášovi. Pevne, ale s citeľnou dávkou nehy, ju zovrel vo svojom náručí, aby nespadla. Pritom on sám mal čo robiť, lebo jeho vozík pri dopade podskočil. Svetlo v kabínke párkrát zablikalo až nakoniec úplne zhaslo. Tomáš cítil ako sa jej teplé telo chveje strachom. Uvoľnil zovretie a vzápätí si ju opäť privinul k sebe. Tentokrát to už ale bolo celkom iné objatie. Aj Klára si to uvedomovala a poddala sa tomu. Možno za to môže táto napätá situácia, ktorá ženie emócie až na samú hranicu. Možno v tom bolo niečo iné. Nech to už bolo akokoľvek, ani jeden z nich sa tomu nebránil. Ani vtedy, keď v tme nepočuli nič iné ako zrýchlený dych toho druhého. Ani vtedy, keď sa ich chvejúce sa pery spojili. Zatiaľ čo ju Tomáš ľavou rukou držal, aby nespadla z vozíka, pravou ju pohladil po chrbte. Myslím, že vtedy sa to stalo. Že práve vtedy sa v Kláre niečo zmenilo. Položila sa do láskavého objatia svojho kolegu a všetok strach akoby zázrakom pominul. Cítila sa v bezpečí. Vychutnávala si to, pretože nič také doteraz nezažila. Idylka však netrvala príliš dlho.

Zrazu sa v kabínke rozsvietilo svetlo. V jednom momente, v jednom jedinom bode sa stretli pohľady troch párov očí. Dave sa po náraze prebral a nemohol uveriť tomu čo teraz pred sebou vidí. Chvíľu mu trvalo kým si uvedomil kde sa vôbec nachádza. Spoznával steny firemného výťahu, ale netušil ako sa sem dostal, ani prečo tu je. Nehovoriac o azda najnepravdepodobnejšej romantickej scéne, ktorá sa odohrávala priamo pred jeho očami. V jeho vnútri nastala explózia pocitov a myšlienkových pochodov. Miešalo sa v nich rozčarovanie, bolesť, sklamanie, závisť, ale hlavne šok. Ešte stále mal pred očami scénu z firemného večierku. O čo tu ide? Je Tomáš jej ďalšou obeťou? Ale veď týmto predsa nemôže nič získať! Nehodilo sa mu to ku Kláre, ktorú po tom všetkom čo mu spôsobila, považoval za chladnú vypočítavú mrchu. Alebo je to inak? - pýtal sa samého seba. Bol Tomáš jej

milencom už od počiatku a preto sa ho sem Klára snažila dostať? Preto snád' nahlásila vedeniu ten Tomášov prvý neúspešný pracovný pohovor? A toleroval by všetky jej zálety? Nič z toho, čo mu vírilo hlavou, mu nedávalo zmysel. Stál opretý v rohu výťahovej kabínky a nechápavo s otvorenými ústami sa pozeral na svoju bývalú milenkú v náručí imobilného kolegu.

V tom samom okamihu, keď sa rozsvietilo svetlo, stretli sa aj pohľady Tomáša a Kláry. Uvedomujúc si Dávidovu prítomnosť, odtiahli sa od seba.

„Prepáč... Nemal som...“ - začal sa ospravedlňovať.

Mal pocit, že prekročil hranicu, že iba využil situáciu. Aj keď sa mu Klára páčila od prvého momentu čo ju uvidel, nevedel si predstaviť, že by sa mohlo stať niečo takéto. Teda, v skutočnosti si to predstaviť vedel. A aj si to predstavoval. Často o nej sníval a napísal jej niekoľko básní, aj keď si hovoril, že jej zrak ich nikdy neužije. Od tej autonehody sa na mnoho vecí díval inak. Vo všetko sa snažil vidieť to dobré. A tiež vo všetkých. Klára nebola výnimkou. Napriek všetkému čo videl v práci, napriek tomu ako sa správala ku Dávidovi a akú zákernú hru proti nemu rozohrala, neprestával dúfať, že aj v jej vnútri sa skrýva dobro. Aj keď je zrejme veľmi hlboko. Úprimne v to veril a seba samého presviedčal, že to nemá nič spoločné s tým, že ju tajne miluje. Ved' kto by sa do nej nezamiloval? Do tej nádhernej tváre, do tých zvodných očí, do tých nekonečne dlhých vlasov...

„Ale mal. Ďakujem.“ - usmiala sa Klára a oprela sa o svojho kolegu.

Práve zažila čosi podobné ako on, keď vrazil do stromu. Blízkosť smrti človeka zasiahne. Zrazu si uvedomí skutočnú hodnotu vecí a rebríček hodnôt sa dramaticky zmení. Myslím, že práve to sa dialo. Vraj v núdzi spoznáš priateľa. Klára mala pocit, že práve našla oveľa viac ako len kolegu či priateľa. Dave dostal ďalšiu ranu. Akoby toho nebolo málo... Zdalo sa mu, že si

uvedomuje, že toto nie je nič z toho čo si predstavoval. Nadobúdaj pocit, že je to skutočné. Takéto niečo si želal. O takomto objatí sníval, ale počas ich krátkého vzťahu s Klárou nikdy nevidel v jej očiach to čo v nich vidí teraz. Pochopiteľne, páčil sa jej, mal silné vyšportované telo, ktoré decentne ukrýval pod vkusným značkovým oblečením. A aj v spálni si celkom rozumeli. Ale až teraz si uvedomil, že to nikdy nebola láska. Nikdy tam nebol tento pohľad...

Po krátkej chvíli seba – ľútosti sa nakoniec spamätal a opäť sa chopil úlohy, ktorá mu išla najlepšie. Znovu sa stal šéfom pobočky.

„Viem, že sa vám tu páči, ale ja by som už radšej išiel.“ - s humorom prekonal všetky svoje myšlienky.

Pristúpil ku dverám, niečo stlačil a silnými rukami rozťahol kovové dvere výťahu. Zistil, že sú asi tak tridsať centimetrov nad miestom, kde by mal výťah zastať. To stačilo. Otvor bol dostatočne veľký na to, aby tadiaľ bezpečne vyšli von. Ako prvý vyšiel Dave. Potom pomohol vystúpiť zranenej Kláre. Až sa mu trochu roztriasli ruky, keď mu za pomoc úprimne poďakovala. To bola u nej novinka. Asi to chvíľu potrvá kým si na novú Kláru zvykne... Ako posledný sa z kovovej krabice dostal Tomáš, ktorý Dávidovi najskôr podal vozík a potom mu dovolil, aby ho vzal a preniesol doň. Práve vo chvíli keď už boli všetci pokope v bezpečí obslužnej chodby v suteréne, prirútili sa ku nim vydesení klienti. Niektorí z nich mali čiastočne obhorené šaty, ale väčšinou boli len trochu zafúľaní a dezorientovaní. Tomáš pohotovo otvoril zamestnaneckou kartou dvere do zadného dvora budovy, v ktorej pobočka sídlila a všetci sa čo najrýchlejšie presunuli von na čerstvý vzduch. Posadali a políhali si do trávy. Inokedy špinavý vzduch mesta dnes chutil výnimočne osviežujúco. Nevedeli sa ho nabažiť. Dave si však všimol, že ktosi chýba. Uistil sa, sú všetci v poriadku a vbehol naspäť.

„Martin! Martin, si tu?!“ - ozývalo sa zázemím naliehavé volanie.

Nebolo treba odpovedať. O pár sekúnd som ho uvidel ako beží po schodisku smerom ku mne do haly. Vôbec sa mi nedarilo prebrať tú starú pani k vedomiu. V tom zmätku som si ani nevšimol, že už nedýcha. Napriek tomu som vo svojej snahe pokračoval. Dave ma odsotil nabok. Videl, že som už vysilený a nedostatok kyslíka so mnou tiež spravil svoje. Jednoznačným gestom mi naznačil, aby som išiel čo najrýchlejšie za ostatnými von na vzduch. Motala sa mi hlava a cestou som mal pocit, že celé schodisko aj chodba sa hýbu a vlnia ako v nejakej kreslenej rozprávke. Ako v obraze od Dalího. Mal som obrovské šťastie, že sa po mňa Dave vrátil. To som si však vtedy vôbec neuvedomoval. Starká už toľko šťastia nemala. Šéf ju vyniesol von a pokúsil sa ju oživiť, ale bolo to márne. Nedalo sa jej pomôcť, bolo príliš neskoro. Doplatila na svoj vysoký vek a aroganciu sebeckých spoluobčanov. Až keď Dave vzdal aj posledný pokus, až vtedy sme začuli sirény prichádzajúcich záchranných zložiek. Žiaľ, ani oni to už nedokázali zmeniť. Sedel som otrasený na trávniku a všetko pred sebou som vnímal akoby spomalene. Muži i ženy v rôznofarebných uniformách sa predo mnou mihotali bez zjavnej koordinácie. Ktosi na mňa prehovoril. Netuším či to bol hasič, či záchranár. Mohol to byť pokojne aj záhradník. Všetci boli rozmazaní. Vnímal som, že otvára ústa, ale žiadne slová som nepočul. Zakrátko jediné, čo som videl, bola tma na druhej strane viečok.

Nemám vôbec predstavu čo všetko sa potom so mnou dialo. Pamätám si, že prvé čo som uvidel, keď som otvoril oči, bola pavučina v rohu nemocničnej izby. Ako druhé v poradí to boli hadičky vedúce z mojej ruky niekam preč. Okamžite som odvrátil zrak. Neznášam pohľad na krv, ani na podobné veci. Nemôžem na také veci ani len pomyslieť. Zakaždým cítim taký nepríjemný pocit. Ten moment, keď ihla striekačky prenikne do mojej žily... Celé moje telo sa snaží vypudiť to chladné, neprirodzené cudzie teleso. Strach z otravy krvi sa vo mne zhmotňuje do fyzických pocitov, do fyzických prejavov. Do

fyzického odporu. Najradšej by som si vytrhol z tela všetky tie ihly a hadičky. Vedomie, že to nie je možné, že to nie je správne, vo mne vyvoláva ďalší vnútorný boj. V momente mám na rukách husiu kožu a môj dych sa zrýchлил. Do miestnosti vbehla vyplašená zdravotná sestra.

„Čo je? Čo sa deje?“ - pýtala sa, keď uvidela blikajúce hodnoty na prístrojoch.

„Nič. Vôbec nič.“ - upokojoval som ju a odvracal zrak od infúzie.

„Ahááá. Máme tu ďalšieho skutočného chlapa!“ - posmievala sa.

Trochu ma upokojilo, keď som si uvedomil, že nie som jediný. No čo, nemôžem za to. Ja som sa takto nerozhodol. Je mi to jednoducho nepríjemné. A to je celé. Nič viac, nič menej. Cez otvorené dvere som si všimol, že sa po chodbách pohybujú policajti.

„Budú vás vypočúvať. Všetkých.“ - povedala a pritom si čosi zapisovala.

Nechápem ako to tie ženy robia. Majú snád' oči všade?! Pripadalo mi to tak, že dokonca poznajú čo si človek myslí. V duchu som krútil hlavou nad ich neobyčajnými schopnosťami všetko vidieť a všetko počuť. Aj toto určite videla. Hoci som si dával veľký pozor, aby na mne nebolo nič poznať.

„Nemajte strach, dnes Vás nebudú otravovať. Prežili ste traumatizujúci zážitok, tak sme im to nedovolili.“ - opäť sa usmiala, ale tentokrát nie tak posmešne.

„Ďakujem. A...“ - nestihol som dokončiť.

„Áno, aj ona príde zajtra. A teraz si oddýchnite, máte za sebou ťažký deň.“ - naznačila mi, aby som sa pokúsil zaspáť a zavrela za sebou dvere.

Ako by som mohol spať?! V hlave sa mi všetko pomiešalo. Myslel som na všetko naraz. V mysli sa mi premietali obrazy dnešného poludnia v práci. Díval som sa na ne ako na film a znovu som prežíval všetky tie hrozné situácie. Myslel som na Janku, ktorá mi určite volala najmenej miliónkrát. Myslel som na tých sebeckých zbabelcov, ktorí nechali umrieť starkú v plameňoch. Na svojich kolegov, ktorí to prežili len so šťastím. A súčasne som rozmýšľal nad záhadným šiestym zmyslom žien. Nakoniec som predsa len zaspal.

Na druhý deň ma skutočne navštívili policajní vyšetrovatelia a na všetko sa vypytovali. Svedomito som im odpovedal a snažil som sa nič nevynechať. No neviem či im to bolo na niečo dobré. Odo mňa sa toho moc nedozvedeli. Veď ani ja sám som nevedel čo všetko sa tam udialo. Ale boli zdvorilí, poďakovali a nezabudli mi pripomenúť, že ak by som si spomenul na čokoľvek ďalšie z toho dňa, nech ich neváham kontaktovať.

Prišla aj Janka. Tá si už predstavila niekoľko rôznych scenárov, ktoré sa mohli odohrať po tom, čo dotelefonovala s Dávidom. Je milá, tak veľmi sa o mňa bála. Bála sa o mňa dokonca oveľa skôr. Ešte pred tým ako som do banky nastúpil. Stále mi hovorila, že to nie je bezpečná práca. Nie je ani dobre platená. Chúd'a, musela strpieť to, že som jej pripomienky nebral do úvahy. Videl som v tejto práci príležitosť. Veril som, že to bude trošku iný level ako pracovať v pokladni supermarketu. No jedno sa jej musí uznať. Nakoniec v tom naozaj až taký dramatický rozdiel nebol. Každopádne po pár dňoch to už bolo aj tak bezpredmetné. Po nedávnych udalostiach sa vedenie banky rozhodlo našu pobočku definitívne zatvoriť. Keď mi skončí péenka s najväčšou pravdepodobnosťou ma čaká výpoveď. Predtým mi, ako to obvykle zvyknú robiť, pravdepodobne ponúknú miesto v inej pobočke.

Spravidla minimálne sto kilometrov od môjho bydliska, aby ma ani náhodou nenapadlo uvažovať o tom, že by som ju prijal. Tak to robili všade.

Prešlo niekoľko týždňov, počas ktorých sa v tlači sem-tam objavila aj nejaká správa o požiari v banke. O lupičoch sa v nich nepísalo takmer ani slovo, zrejme preto, že ušli a už ich nikto nevidel. Teraz si užívajú nakradnuté peniaze niekde na Bahamách. - hovoril som si. Okrem iného, hasiči zistili vážne pochybenia pri rekonštrukcii, čo ma nijako neprekvapilo, keďže som ich zažil na vlastnej koži. Pokúšal som sa skontaktovať aj s kolegami, ale moc sa mi to nedarilo. Buď mali obsadené, alebo vypnutý mobil. A potom naopak, vždy mi volali, keď som nemal telefón pri sebe, alebo som bol na nejakom vyšetrení. Jednoducho nám nebolo súdené.

Nakoniec mi po pár dňoch prišla správa, že Klára organizuje stretnutie kolegov. Chce sa s nami stretnúť na poludnie v areáli banky a vraj nám chce niečo povedať. Janka nebola moc naklonená tomu, aby som tam išiel, neustále opakovala, že z toho nemá dobrý pocit, ale ja som jednoducho musel. Nielen kvôli zvedavosti. Chcel som sa konečne stretnúť so svojimi kolegami a po dlhom čase s nimi prehodiť zopár slov. Určite si budeme mať čo povedať. Keďže bola moja drahá v tom čase v práci, nemohla mi nijako zabrániť ísť na avizované stretnutie. Najskôr som si vyčítal, že som jej to hovoril, pretože sa bude znovu o mňa báť, ale viem, že to nakoniec pochopí.

Stretli sme sa v záhrade na zadnom dvore banky. Keď som prišiel, Dave tam už čakal a ako obvykle písal niečo na mobile. Päť minút po dvanástej sa konečne objavila aj Klára. Decentne nalíčená, s novým účesom a prekvapivo sama sa v priliehavých krátkych šatách priblížila ku nám dvom. Obaja sme sa najprv pozreli na jej dokonalé nohy. Za jazvu po guľke sa očividne nehanbila. Až potom sme venovali pozornosť jej samotnej. Zvítali sme sa a mohli sme ju začať zasypávať otázkami.

„Čo noha? Ešte bolí? A kde je Tomáš? Snád' sa mu niečo nestalo...“ - vyzvedal Dave starostlivo.

„Ešte sa občas pripomenie...“ - odpovedala, ale Dave jej skočil do reči.

„Čože? Kde je?! Hádam ste sa nerozišli?“

„Noha.“ - povedala a pozrela sa na jazvu.

„Noha?“ - pýtal sa Dave nechápavo a tiež sa na ňu zapozeral.

„Noha.“ - prikývla Klára.

„Noha.“ - zopakoval Dave, ale nevyzeral, že by sa mu rozsvietila nad hlavou žiarovka.

„Noha. Noha sa ešte občas ozve.“ - dodala s úsmevom.

„Noha. Jasné, nie som predsa blbý.“ - konečne mu došlo.

„Väčšinou ani nevnímam, že je niečo inak. Ale občas cítim bolesť akoby sa to stalo práve teraz. Zakaždým mi to pripomenie...“ - zamyslela sa a nedokončila myšlienku.

„A kde je ten Tomáš? Nevieš? Už čakáme len na neho...“ - zmenil som tému, pretože Klárina tvár bola zrazu smutná.

„Mal by sa tu zjaviť každú chvíľu. Hovoril, že si ide ešte po niečo do auta.“
- odpovedala a otočila sa smerom ku bráne.

Všetci sme sa otočili tým smerom. A akoby to bolo načasované, práve v tej chvíli sa bránička otvorila a do záhrady vošiel mladý muž na invalidnom vozíku. Párkrát svižne zabral rukami a razom bol pri nás.

„Tak a sme opäť pohromade, celá naša ohnivá smena...“ - takto sa Dave snažil naznačiť, aby nás Klára viac nenapínala a povedala nám dôvod tohto stretnutia.

„Áno. Ďakujem. Takže, máme pre vás s Tominom prekvapenie.“ - usmiala sa a podala svojmu drahému ruku.

Čakal som, že teraz bude nasledovať oficiálne oznámenie o zasnúbení sprevádzané širokými úsmevmi a bozkami. Ale nestalo sa tak. To, čo nasledovalo prekonal naše očakávania a naše pripravené gratulácie sme si museli nechať na neskôr. Tomáš uchopil ruku svojej vyvolenej a postavil sa z vozíka. Nemohli sme uveriť tomu čo vidíme. Ak by nás niekto udrel lopatou do tváre, vyzerali by sme asi úplne rovnako ako teraz. Takýto šok sme rozhodne nečakali. Tomáš si to náramne užíval a rehotal sa z plného hrdla. Nadvihol nohavice, ktoré ukrývali pár moderných protéz. Zatiaľ čo ja s Dávidom sme na neho s úžasom civeli, pretože nám pripadal ako Robocop, on a Klára sa išli rozpučiť od smiechu. Po chvíli sa už záhradou ozýval smiech celej našej partičky.

„Tomo, tie sú fantastické!“ - pochválil Dave jeho upgrade.

„Musia byť! Boli pekelné drahé.“ - odpovedal Tomáš so zaťatou päťou, akoby sa im vyhrážal.

Ešte chvíľu sme mu skladali komplimenty a obdivovali túto novinku. Nečakali sme, že aj u nás je možné dostať sa ku takýmto protézam. Doba očividne pokročila. Našťastie. A tiež sme boli radi, že sa nenaplnili naše pôvodné očakávanie. Toto bolo oveľa lepšie. Oveľa.

„Dave, máme ešte jednu prosbu.“ - obrátil sa Tomáš na šéfa – „Myslíš, že by sme sa mohli ísť pozrieť dnu a urobiť si tam spoločnú fotku na pamiatku?“

„Samozrejme.“ - odpovedal Dave bez najmenšieho zaváhania a už vyťahoval kľúče.

Cez zadné dvere sme vkročili do budovy nášho niekdajšieho pracoviska. Naposledy sme sa chceli rozlúčiť s miestom, ktoré zmenilo naše životy. Po schodisku sme prešli hore do haly. Pach zhoreniny sa miešal s pachom vlhkých stien. Kde-tu boli ešte kaluže vody, ktorá nestihla vyschnúť. Všetky steny boli od polovice nahor čierne a zvyšky pultov i ostatného vybavenie pokrýval nános čiernych sadzí. Dívali sme sa na tú spúšť a niekedy s poriadnou dávkou predstavivosti sme rozpoznávali známe miesta a predmety. Spomienky boli stále intenzívne, ale teraz už neboleli.

„Postavte sa sem!“ - ukázal Tomáš na miesto pred pokladňou, teda pred tým čo z nej zostalo.

Nastavil samospúšť a kým sa rozsvietil blesk pochytili sme sa za plecía tak, ako to robievajú športovci. Škoda len, že sa muselo udiat' niečo tak hrozné, aby sa z nás stal dokonalý tím. Červená a po nej nasledoval záblesk

sprevádzaný charakteristickým cvaknutím uzávierky. Okamih, ktorý skutočne stál za zvečnenie. Posledné dojemné objatia, posledné pevné stisky rúk. Nastal čas zatvoriť za sebou dvere a rozlúčiť sa. Každého z nás čakala jeho vlastná, nová cesta. A ako sa zdalo, Tomáša a Kláru čakala ich spoločná.

Obišli sme budovu a ešte poslednýkrát sme si boli pozrieť jej historické priečelie. Vchod do budovy bol ešte stále zadebnený doskami a steny pokrývali stopy po náraze dvoch nákladných áut. Omietka na viacerých miestach chýbala. Nehovoriac o unikátnej štukatúre. Očividne chvíľu potrvá, kým budovu zreštaurujú do jej pôvodnej podoby. Kým sme zvedavo a nostalgicky skúmali fasádu jednej z dominantných budov historického centra mesta, priblížilo sa ku nám policajné auto. Videl som ho prichádzať, ale nevenoval som tomu pozornosť, hliadky tu teraz jazdia často. Zastavilo kúsok od nás. Dvaja uniformovaní muži zákona sa ku nám pokojným krokom priblížili. Zastali. Jeden z nich držal v ruke pripravené putá, ten druhý hlbokým hlasom prehovoril.

„Klára Chovancová, zatýkam Vás za spoluúčasť na lúpežnom prepadnutí...“ - kým hovoril, jeho kolega sa razantne chopil našej kolegyne a spútal jej ruky za chrbtom.

„Hej! Čo je?! Čo to má znamenať?! To bude nejaký omyl!“ - rozčuľoval sa Tomáš a bol by sa do neho pustil keby som ho nasilu nezadržal.

„Prepáčte... Je mi to ľúto... Nechcela som...“ - povedala tichým hlasom, keď so sklonenou hlavou nastupovala do policajného auta.

Nikto z nás nechápal čo sa deje. Stáli sme pred bankou a so zvesenými rukami sa bezmocne dívali ako sa auto s Klárou stráca v uličkách centra. Ako sa neskôr ukázalo, Kláru dobehla jej vlastná minulosť. Bola to práve ona, kto

zorganizoval prepad ich pobočky. Mal to byť jej ďalší pokus, ktorým chcela dosiahnuť Dávidove prepustenie. Malo to byť iba divadlo, lenže sa jej to vymklo z rúk. Tí chlapi mali len vystrašiť ľudí, vziať nejaké peniaze a zmiznúť. Klára im za to sľúbila štedrú odmenu. Lenže oni hrali svoju vlastnú hru. Môže byť rada, že to dopadlo takto, že to odniesla iba noha. Kým ona bojovala v banke o život, jej kumpáni zdrhali s peniazmi preč z mesta. No nedostali sa ďaleko. Rútili sa šialenou rýchlosťou cez obytnú zónu a to neostalo bez povšimnutia. Po niekoľko kilometrovej naháňačke s políciou ich zastavil náraz do piliera mosta diaľničného privádzača. Spolujazdec bol mŕtvy na mieste. Šofér zraneniam podľahol počas prevozu do nemocnice. Ostatní to síce prežili, ale ich zranenia boli veľmi vážne. Trvalo niekoľko týždňov, kým sa dostali do takého stavu, aby ich mohla polícia vypočuť. Nemali už čo stratiť preto sa rozhodli s vyšetrovateľmi spolupracovať a tak sa dozvedeli o Kláre. Tým bol jej osud spečatený. Teraz už bolo jasné, že na to, o čom posledné týždne snívala, si bude musieť ešte nejaký čas počkať. Našťastie mala pri sebe Tomáša. On najlepšie vedel, že človek sa dokáže poučiť zo svojich chýb, že je možné sa zmeniť. Aj keď táto zmena niekedy prichádza až päť minút po dvanástej.